— Ох, братику ж ти мій, соколе,
Чого ж ти поломилась воля?
Чого ж голівоньку склонив
На тисовий отсе ти стів,
Ще й зашумів, як та тополя?

Я побіжу за воскарков...
— Так, моя сестричко,
За воскарков!.. Нехай мені
В одно вна не сниться,
Та дівчина божевільна:
Як ходить, так ходить
Понад Черемуш глибокий
Та дивиться в воду
Єго, чорну та непевну...
А сама, як пава, —
У віночку з горицвіту,
Та з рути, та з блаву.
Та все дивиться у воду...
"Марку мій, соболю!
Вийди, вийди вже до мене:
Що се вни говоря,
Що ти втонув у Черемші?
Що б вни не сплескали!?
Та ж той Чермуш ось як любо
Голубить ті скали, —
Та тебе б мав утопити?..
Нє, Марку єдиний!..
А я твоїм вже боярам
Й дари приладила:
Кождівському по рантусі,
Ще й по рушникові!
А всім твоїм дружбам, Марку, —
По хустці шовковій!..

Де ж ти бариш?.. Може, й справді
Під білим камінєм?..
Я всім роздам рибарчикам
Все моє перстінє,
Ще й монество їм розірву!
Они відшукають!..
Они?.. Тебе?.. Нє, Марочку!
Вни тебе не знають —
Ні то личко рум'яноє,
Ні твою уроду!
А я знаю... та й тя найду..." —
Та й бух! сестро, в воду!
В саме плесо!..
А за колоду

Лягало сонечко спочить...
А як на другий день вставало —
Горицвіти стрілою гнали
Долів ріков... А се, мабуть,
У Чорне море вни женуть
Шукать керманича...